

НА БАШЧАРШИЈИ

На куполама базара и хамама
све боје јутарњег сванућа
а тихе одаје у њима
чекају на замрлу пјесму

Та пјесма спомен је дувара старих
која долази из тишине заорава
оставља путеве худне
спомену својих корака

у Сарајеву, 19. 3. 1977.

у NEW YORKU
(17 ч п. подне)

Преко балкона поподнева
вјетар ковитла посљедњи лист
новина
и положи своје олујно око
на EMPIRE STATE BYLDING и палату OUN

Петом авенијом залепрша паперје
са женских шеширића

У Манхетну говоре
о ватрама младости

Дрхтури странац
у хотелском лифту.

29. 11. 1976.

У СТАРОМ ГРАДУ
(на Хвару)

... Ако себе познајеш
зашто се узвисујеш ...

Змијуга варница
цијепа чипку плаветнила
и раздваја крила
птице полетуше.

Око староградског сата
жмирка на свој универзум

трептајима казальки
о варницу
располутни секунду
у воду која јури земљом.

Легендарни трен
ви-а-ви-с
лице му мијења.

Легенда је велика.
Велика је и успомена
из шеснаестог стољећа
у дому Тврдаљ.

О варнице
у дому Тврдаљ,
дому пјесника
филозофа
луталице.

19. 08. 1980.

НА ГРОБЉУ
У ЕЛ АЛАМЕИНУ

У душу ми удара
неизречена порука

Загњурих је
међу три капеле
да се расплине

Неко ми рече
нагни се

Не могах се нагнути
пољупцем

Неко ми рече
испери око

Седам пута испрах око
и укрштах са оним
што је у мени

Неко ми рече
крени

Кроз њихање сјенки Сунца
у шутњи хоризонта
потражих шта је смисао трена

Неко ми рече
то је

Громак узвик
и нестиж

Неко ми рече
уротише се у теби.

Окопртан цврчак у лету
застаде код прве стијене.

Сат дубље уреза секунду
тешким откуцајем.

Александрија, 31. 7. 1982.

ПРЕД ТАЈ МАХАЛОМ

Страшним гријехом
демон похлепо опсједну руку сина
који је хтио пријесто

(По)теци ноћи посвећена
на другу страну
и откриј оку благословље
у љубавном уздарју

И да се васкрсњом одаре
два тијела чежњива у бјелини

И да се клекне у славу бола
невине бијеле страсти

И да се каже:
о двије латице вреле руже
у тами бијелој

родите још једном
облик срца удвоје.

У Агри, 27. 11. 1973.

МОЈА ПЈЕСМА

Пусти нека у пролазу
кише оклијевају
пусти један часак

Већаћу Те
у чворове моје свирке
у свијутак
своје мараме.

Већаћу Те
мојим очима.

Никакве сјенке
не пружају руке
дубинама.

Ти од сујете
а ја заљубљена.

Прсти ми често у дан
застану
и тако зауставе
прилаз смрти.

Гдје ли смјераш навике,
сада?

Пролазиш ко зна због чега
мојим јутром
у сјећање.

Твоји бијели прсти
са шећерним флекама
сплетоше половице.

Коме ли сада
леме пршљенове страсти?

Само да могу дуже
птице љепоте
усправно стајати
и послије зоре?